

ΖΥΘΟΣ ▪ ΦΙΞ

ΕΤΟΣ ΙΑΡΥΣΕΩΣ 1911

Αριθ.

ΠΑΓΟΣ ▪ ΦΙΞ

Ο
"ΑΡΓΟΣ τού ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΣΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
7. ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

Απόστασμα

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΒΗΜΑ ΤΟΥ
Χρονολογία - 9. 6. 1929

Υ ΕΠΕΡΑΣΕ

ΛΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

15. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ

«Στενοχωροῦμαι πολύ». — «Ενας περίπατος στής Κολώνες. — Τάδύο καφενεδάκια. — Ή συγκοινωνία Αθηνῶν. Πειραιῶς. περιχώρων. — Τὸ πρῶτο παλάτι τοῦ Ὄθωνος. — «Ενας μανάβης στὸ βασιλικὸ χορό! — Τὸ Δημοπρατήριο. — Οἱ τελάληδες· οἱ Ἐβραῖοι· οἱ φραγκοπαπάδες· ὁ μπόγιας· ἡ χαρτορίχτρες· ἡ τσιγγάνες· τὰ μάγια· οἱ βρυκολάκοι· τὸ ξόρκισμα. — Τὸ γκάζι· ἡ μαντάμ Ντετζόρτζ· «στὰ σκυλλιά». — Ο Βούλγαρης ζητεῖ ἐπειγόντως νὰ ἰδῃ τὸν βασιλέα.

ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Αρ' ής δὲ Γεώργιος Ἐλα-
βε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ δι-
άδουν τῆς Δανίας κατέ-
στη μελαγχολικῶτας. Νὰ πνι-
ξῃ τὸ αἰδημάτα τοῦ ήτο σκληρὸν
καὶ τοῦ ἔφαντο ἀδύνατον. Νὰ ἔλ-
θῃ εἰς ἀντίθεσιν μὲ τοὺς γονεῖς
του, ήτο πράγμα τὸ δόπιον ἥσθι-
ντο ὅτι ἔπειτε ὡς ἀποφύγη. Εἰς
τὸ δύλημα αὐτῷ εὑρίσκετο ἡ τρυ-
φερά καὶ εὐαίσθητος καρδία του.
Μόνος, Χωρὶς ἔνα στενὸν φίλον.
Ἐνα συνομήληκα. Δὲν ἔξειπε πρὸς

σλαν τὸν κόσμον. Οἱ Παράσχοις ἦτο
ὁ ἀδημοτικῶτερος ποιητὴς τῆς Ἑλ-
λάδος. Ἀπεκαλεῖτο ἔθνικός ποιη-
τὴς, διότι ἐψαλλεῖ τὰ κλέψ τῶν ἡ-
ρώων τοῦ 21. "Οταν κατὰ τὸν
πανήγυρισμὸν τῆς 25 Μαρτίου
Ἀχιλλεὺς Παράσχος ἀπήγγειλε
ἔνα ποιῆμα του, δύος δὲ κόσμος ἔ-
τρεχεῖν ὑπὸ ἀκούσην τὸν ποιητὴν, δὲ
ποιὸς ἥτο τὸ ἵνδαλον τοῦ λαοῦ.
Τὴν δημοτικότητα αὐτὴν δὲ Παρά-
σχος διετήρησε μέχρι τοῦ θανάτου
του. Ή κηδεία τοῦ ὁμοίαζε πρὸς
τὴν κηδείαν τοῦ Κουμουνδούρου.
Οἱ οἱον οἱ πέρι τοῦ νεκροταφείου
λόφοι ἤσαν γεμάτοι ἀπὸ λαοῦ. Οἱ
Ποιηταὶ χρονικῶς ἐπήγιανε τακτικὰ εἰς
τὴς Κολῶνας. Ἐκεὶ ἔκαψεν τὸν πε-
ρίπλοτον του. Ἐκεὶ ἔπαιρον τὸν «έ-
ρατεινόνα του. Εἰς τὴς Κολῶνας ἐ-
σύχνασαν δύοι οἱ λογοτέχναι τῶν
χρυσῶν ἐκείνων. Οἱ Γεωργίος Πα-
ράσχος. Οἱ Ἀριστοτέλης Βαλαω-
ρίτης. Οἱ Ἐμμανουὴλ Ροΐδης, ὁ δό-
πιος ἐξηρχεῖτο τότε εἰς περίπατον
καὶ ἐφίππος. Οἱ Δημήτριος Βερναρ-
δάκης, δὲ ποιητὴς τῆς «Μαρίας Δο-
ξαπατῆρ». Οἱ Θεόδωρος Ὀφραν-
τῆς, δὲ ποιητὴς τῆς «Χίοιο δύολης».

Ο Κωνυταντίνος Παπαρρη-
γόπουλος

‘Ο ποιητής Δημ. Παπαρρη-
γόπουλος

Ο 'Αλέξανδρος Ραγκαβῆς, τὸν διοῖν ἀπεκάλουν Βολτάρον τῆς Ελλάδος. Ο 'Αλέξανδρος Σοῦτος και ὁ Παναγιωτάκης Σοῦτος, οἱ δύο ἀδελφοί ποιηταὶ πού ἐπιτάχων μεγάλον ρόλον τότε μὲ τὰ ποιήματά των. Ο Στέφανος Ξένος, δοσάκης ἥρχετο εἰς τὰς Αθήνας — δοτοῖς ἔξεδώσεις τὸν «Βρεττανικόν» Απέτειον, ένας θευματίσιον εἰκονογράφον μάντην πειρατών, και ἡ Α-

το παληά έπιπλα. Και ρούχα. «Έκει και αι δημοπρασίαι.» «Άλα ούνα, άλλα ντουέ, άλλα τρέ.» Ήταν κατακύρωσεις έπ' ίδνουμάτι του δημοσίου. Είς τα πεζοδρόμια τής πλατείας, κρεμασμένα από τά παρόνθυρα καὶ τής πόρτες, τῶν μαγαζιών, φέσια, βράκες καὶ φουστανέλλες. «Άπ' έκει έξεκινούσαν οι τελλάληδες. Οι όποιοι διελάουν ἀνάτας συνοικίας δτι έχάθη ἔνα μικρό παιδάκι ή μία κατοικία ή ἔνας γάλαρχος. Και οι άλλοι έπιαναν τά λεγόμενα «βρεθήκια». «Άπ' έκει έξεκινούσαν ἐπίστοις οι «Εβραίοι. Οι όποιοι ήσαν Αθηναῖοι από τὸν καιρὸν τῆς τουρκοκρατίας. Μὲ τὰ πανέρια κρεμασμένα από τὸν λαμώνι Και θωράκιαν: «Πυρλαγή ιεστού

πατέ φωνάς της: «Ιδιαίτερα, μαστόπαδές, ποτήρια...» μὲν γενειάδες μακριές, σαρίκια πράσινα καὶ ρούχα ἔβραϊκα. Καὶ εἰς τὸ καλάθια τῶν δόποιν οἱ μοσχογάγκες ἐρριπταν σταυρούς καιμωμένους ἀπὸ καλάμια ψιλά ή βάγια. Οἱ Εβραίοι ἤσαν μιστοῖ, διότι ὑπῆρχεν ἔνας θρῦλος ὅτι τάχα ἔπιναν τὸ αἷμα μικρών παιδιῶν, ἀφοῦ τὸ ἔβαζαν προγονούμενών αἵεσσα σ' ἔνα βαρέλι μὲ καρφίᾳ. Ἀλλὰ περισσότερον μιστοῖ ήσαν οἱ φραγκοπατέδες. Περι-
αύτων ἐπιστένετο ὅτι τάχα ἔπιν-
γαν τοὺς ὅρθρόδόξους. Ἡ καθολι-
κή ἐκκλησία ἦτο πλησίον τῶν Τα-
ιεμάχων. Ἀπὸ τότε ἔγυριζαν καὶ
οἱ φωνάζοντες εἰς τοὺς δρόμους:
«Πατέρα ρούχαν ἢ ἄγοράσσουμε!
Μ' ἔνα τουσιβάλι στήν πλάτη. Ε-
πίστροψα κατέβασσαν τὴν πλάτην.

Ιο «κακά» δέν ἦτο μόνον ἡ ἐ-
ταιρεία τοῦ Αεριόδωτος, πού μό-
λις τότε ίδρυσε, ἥτο καὶ τὸ ἐν-
διαίτημα τῶν κοινῶν γυναικῶν.
«— Πάμε στὸ γκάζι», ἐλεγαν οἱ
στρατιῶται καὶ οἱ κλητῆρες μὲ
τὴν κόκκινη γιασκέτα καὶ τὸ βού-
δουλά στὸ χέοι. Διὰ τὸν καλλίτε-
ρον μονίν, ἥτο ἡ μαντάμ Ντε-
τζόρτζ. Μὲ δύο-τρεις κορίστες
Γαλλίδες ἢ Ἰταλίδες, ναυάρια δι-
αφόρων ἔνων θιάσων, πού ἔδιναν
παραστάσεις τὸν χειμῶνα εἰς τὸ
Θέατρον τοῦ Μπούκουρα. «Απέναν-
τι τοῦ κύπου τοῦ Θεοδώρου Ὁρ-
φανίδη, ἥτο μία κρυφή μαζιάν τε
πάρξ. Ἐλέγετο «Στά σκυλλιά»,
διότι εἰς τὸ στενό τοῦ δρόμου—ἔνα
τυφλόσοκακο—δύο δηριά σκυλλιά
δέν ἀφήναν τὸν κόσμο νά περάσῃ.

τούς ομοιώσας που εκτρετεί εις τόν ώμον ήνα ρόπαλο με καρφία
με το άπωτον έκτυποντες τά σκυλιά κατακέφαλα. Είς μερικά
άποκεντρα σπιτά ήσαν ή γαρο-
ρύχτρες που ἔρριχναν τά χαρτιά
και προέλεγαν γάμους ή διαζύ-
για ή δλλα γεγονότα. Ή ταιγγά-
νες, μέ τά βασιμένα νύχια και τά
ντεφία, έγύριζαν στούς δρόμους
κι' ἔρριχναν τήν τύχη». Είς τούς
ἔρωτευμένους ἔκαναν τά «μάγια».
Πολλοί έπιστευαν είς τά «φαντά-
σματα» που ἔβγαιναν τή νύχτα είς
τής αὐλές τών σπιτιών, διπλά είς
την πράγα, ή ἀπό κάτω ἀπό τήν
κληματαριά. «Αλλοι έφοιδυντο
τους «βρυκολάκους». Και πρός
ἀποτροπή δλων αὐτῶν τών δεινῶν
και πολλῶν νοσημάτων μετεχειρί-
ζοντο τό «ξέρκισμα».

Από τὸ καφενεῖον τῆς «Ωραίας Ἐλλάδος» ἔως τὸ Μονιστηράκι ἥσαν ὅπο τῇ μιὰ πλευρά τὰ μαγαζιά που πουλούσαν σεντούκια, φορτέρια, κασέλλες, γυαλιάκια, καὶ ὅπο τὴν ἄλλη τὰ μπαρμπέρικα, δπῶς ἐκαλούντο τότε τὰ κουρεῖα. Τότε μπαρμπέρικα εἶγαν ἀπ' ἔξω κρεμασμένο ἕνα καλάμι μὲ κόκκινο πανί. Στήν πόρτα. Ὁ Μελέτης, εἰς τὴν ὁδὸν Αἰδίου, ἦτο δὲ καλλίτερος μπαρμπέρης τῆς ἐποχῆς. «Ἐβαζε τὸ λαγῆνι μὲ τὸ ζεστό νερὸ καὶ τὴ σαπουνάδα εἰς τὸ λαιμὸ καὶ μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ χεριοῦ τοῦ ἀλειβε τὸ πρόσωπο τοῦ πελάτου. «Οταν ἥθελε νὰ ξυρίσῃ τὸ μπάμι τρελελέ», δπῶς ἐλέγετο δέ κάτωθεν τοῦ στόματος γενάκι, ἔρωνταις τοῦ πελάτου «ενά κάνη μύγδαλο», νὰ φουσκώσῃ δηλαδή ἐνωτερικῶς μὲ τὴν γλύδσσα του τὸ μέρος ἐκείνο. Καὶ δταν ἥθελε νὰ ξυρίσῃ καλά τὰ μάγουλα, ἐφώναται: —«Κάνε τὸν πλούσιο» καὶ ὁ πελάτης ἔφούσκωνε καὶ τὰ δυό του μάγουλα, σάν νὰ ἔταιξε κλανύνετο. «Πεσκίου» ἔλεγαν τὴν πεταστά. «Οταν δὲ τὸ ξύριγμα ἔται-

— Μὲ τὰς ὑγείες που ή και
λείσοντες, ό μπαρμπέρης έδινε μιά
μυτιά εἰς τὸν πελάτην καὶ τοῦ έ-
λεγε:

—Με της ουγεις σου, η και υπαρτος;

Εις τη βιτρίνα των μαγαζιοις
αλια γυάλα μικρή με άβδέλλες. Οι
υπαρτηρέδες τότε ήσαν και δλί-
νατσι τσιτροι. «Εκολούθων άβδέλ-
λες», όπως έλεγαν. «Εκοβαν και
δεντοδέζες. «Εβάζαν σερβιτούλια
και βιζυαγάνια. Και έβγαζαν και
δοντιά. Ο πρώτος που διωριθμή-
πονήμος όδοντοιστρός μετέπειτα
ις τας Αθηνάς ήτο δ Λεύκοβιτς.
Εις την οδόν «Αγίου Μάρκου

Eis my oōōn 'Aylou Mākokou

•Ο Νικόλαος Δ. Λεβίδης

(Ο μετέπειτα δῆμος, σύμβουλος, βουλευτής, ὑπουργός, πρόεδρος τῆς βουλῆς, συγγραφεὺς κ.λ.π.).

ποιῶν ἔπειτε νὰ στραφῇ διά νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸν πόνον του. Ο Γκύλντεκρον καὶ δοῦλογή ήσαν ἀδέρφων πολὺ καθώς πρέπει. Πολὺ λεπτοί. Καὶ ἡγάπων πολὺ τὸν νεαρὸν βα. Ιλέα. Μία πρὸς αὐτούς ἐκ-

Ο ποιητής Ἀλέξανδρος Σοῦτσος

μυστήρευσις τοῦ ψυχικοῦ πόνου θάληδυνατο ν' ἀναικουφίσῃ τὸν Γεώργιον. Εἶχε ἀνάγκην νὰ ὅμιλησῃ μὲ καποίον διὰ τὸ αἰσθημα αὐτὸν, που ἐπλημμύριζε τὴν καρδίαν του. Είχε ἀνάγκην νὰ λάβῃ μίαν συμβου-

·Ο ·Εμμανουὴλ Ροΐο.,ς

λην. Είχε δάνγκην ν' ἀκούση μιαν νώμων. Τό δέλημα, φοβερόν, ωρόδυτο πρό αὐτού. Ἀδυωπήτον. Πραγκικόν. Οι δύο Δανοί νησιωτικοί παρουσιάζονται για ἑπούλωδους τὸ τραῦμα. Νὰ παρηγορήσουν τὸν ἀπειγόντον πθωτελέα. Νὰ τὸν ἡσυχάσουν. Νὰ τὸν καταπαράνουν. Νὰ καταπολεμήσουν τὴν νευρική δέλεγεραν ἀπό τὴν δόπιαν ἐγγε καταληρῆσι. «Στεφάνωροιμαὶ πολὺ, δὲν μὲ χωρέι τὸ πατάλια, — ἔλεγε τοῦ Φουγγά πρὸς ὅποιον εἶχεν δὲ βασιλεὺς ιδιαίτεραν συμπάθειαν καὶ ἀπόδυτον μπιστοσύνην. Οι περίποτα τὸν ἀκρούψικαν κάποιον. Είχεν ἔξειδη μὲ τὸν Φουγγά πεζή καὶ δημητρύθη πρὸς ἡς Κολανές. «Αργύτερα ἐκάμε ὁ γύρον τῆς Ἀκροπόλεως,

Η Κολωνές ήσαν τότε διπερι-
ταστοί τῶν ρωμαντικῶν. Τῶν ἔρ-
ευμένων. Τῶν πουπιτῶν. Τοῦ Ἀ'-
λεξανδροῦ Παράχων. Τοῦ Δημητρίου
Ιαπαρηγούπολου. Ἀπ' ἐκεῖ ή
οπτρά φαντασία τῶν ρωμαντικῶν
ής ἐποχῆς ἐκείνης ἔβλεπε τὸ νε-
ρωτασθέον, τὸ διόποιον τὸ πηγή-
τηκτικῆς ἐμπύευσεος καὶ παρηγο-
ρίας τῶν ψυχικῶν πασχόνων. Ο'
φαντός τοῦ κοιμητηρίου, τὸ πασι-
νώντων ποίημα τοῦ Δημητρίου
Ιαπαρηγούπολου, ήτο το κυριαρ-
χεύον τόπον πενεῦμα καὶ αἰσθήμα. Τό-
σοι, οκελεῖτο, κράνα, ἐρωμέναι
σχελιώδως, τάσεις πρὸς αὐ-
τοκτονίαν, αὐτὰ ήσαν τὰ συνήθι-
ματα τῆς μιούσης τῶν παπτῶν.
Ο βυρυούμος είχε παραμιούφω-
ρο. Ο Βίκτωρ Οὐγγάρος, διαμαρτί-
ρος δι Αλφρέδ πετρείτην
η φαντασίας τῶν ἀνθρώπων τῆς
ιοχῆς ἐκείνης, τῶν διόποιων ἡ δια-
λικὴ ιδιοσυγκρασία ἐδημιουργεί
νιατικήματα σφρόδες διπερω-
τικά. Τα ποιήματα τοῦ Ἀχιλ-
έως Παράσχου εἶδιαβάζοντο ἀπό

Ο ποιητής Δημ. Παπαρρη-
γόπουλος

Ο' Αλέξανδρος Ραγκαβῆς, τὸν διποῖν ἀπεκτάνθων Βολτάριον τὸν Ἐλλάδος· Ο' Αλέξανδρος Σύμποιο καὶ Παναγιωτάκης Σοῦτος, οὗ δόν άδελφοι ποιηταὶ ποὺ ἐπιτίζα μεγάλουν ρόλουν τότε μὲ τὰ ποιήματα τῶν· Ο' Στέφανος Ξένος, σοφὸς καὶ ἥρχετο εἰς Ἀθήνας – δὸς ποῖος ἔζεισθος τὸν *Βρεττανικὸν Αἴσα*· έναις θαυμάσιον εἰκονογράφημαν περιβούσιν, καὶ ὁ οποίος ἔγραψε καὶ τὴν *Ηρώαδης τῆς Ελληνικῆς Επιστοτάσσεος*, ἔργον ἀναγνωσθεῖν απὸ δόλους τους *Ελληνας*.

Εἰς τῆς Κοιλῶνες ὑπῆρχον δύο καφεδεάκια. Τό εἶναι ἐλέγετο τοῦ Χαλούσου. Καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Μετα-
έδα. Καὶ αὐτά κέντρα πολιτικῶν συ-
ζητήσαντες, ἀλλὰ καὶ φιλολογικῶν
συνουμιλῶν. Εἰς τὰ καφεδεάκια
αυτά ἐσχύλανται, τὸ ἀπόγευμα ίδε
οὐ, δικαπέταν Ρομπότης, δικαίω-
πολητῆς, δικαπέταν Δαγκλής, δι-
στρατηγὸς τῆς ἱπαναστάσεως,
διστρατηγὸς Μακρυγιάννης, δι ναύ-
αρχος Κ. Νικόδημος, δι Ανδρέας
Ψύλλας, δι Θέον Μακρυγιάννης
δι Δημητρίου Σωτήρος, δι ἐπικαλού-
μενος τὸν κυνῆρος, δι Νικόλαος
Βελβίδης, φοιτήτης τότε, πολλοὶ ἔν-
θρωποι τῶν γραμμάτων καὶ καθη-
γηταὶ τείνοντο πανεπιστημού, δι
Βασιλείου ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ, δι Κόκκι-
νος, δι ὅπιος ἀσπόπους πολὺν το-
μῷ, δι Νικόλαος Σάπιτονος, δι
Κωνσταντίνου Πλαταρόγρυπουλος δι
Ιστορικὸς, δι Αλγήνητης ὁ πατέρας
γού, δι Μακιδές, Ιατρὸς τῆς αὐλῆς
δι Μιλιάδης Μπενίζελος, δι μά-
ρτυρος, τοῦ διοτοῦ συγγενῆς ήταν ή
γίας Φιλόσωτος. Τα λέωφαντα της ἐ-
πιλάσσοντο εἰς τὸν ναὸν τοῦ δι-
ψιού Ἐλευθερίου, παραπλέυρα
τῆς Μητροπόλεως. Καὶ ἄλλοι ἀ-
κομή.

‘Ο Βασιλεὺς ἐσυνήθιζε τότε νὰ διασκέψῃ τὴν συνοικίαν τῆς Πλάταιας. Κατήρχετο ἀπὸ τοὺς Ἀέρηδες πρὸς τὴν παλαιὰ ἄγοράν, ἐπερνοῦσε τὰ παρουσχάκια – τὰ κατόπιν ἀμπατζίδικας. Ἐγγένειοι εἰσῆρχε Καπιταρικέας, δύποι ὁ στρατὸς τῆς ἔθνουσλακής, ἀνήρχετο τὸ δέρμα τῆς Ερμού καὶ ἐπέστρεφε εἰς τὸ Ιαλάτι.

* * *

• Η πόλις τότε ἦτο περιωρισμένη.

Η συνοικία της Νεαπόλεως και του Κολωνάκιου δέν υπήρχε. Είχε Μοναστηράκι έσταθμενα ή λεπόμενες καρότσες. Διά των Πειραιών και οι σιδηροδρόμοι δέν υπήρχε. "Η συγκοινωνία μεταξύ Αθηνών και Πειραιώς έγινε με της καρότσες. Ο άμαξας, φουστανελλές, με δρίστα στο κεφάλι ή κούπα ή φέα, έκαψε τους θέλοντας ή κατέλθουν εις τὸν Πειραιά, φαζών: «—Αλλος γιὰ τὸν Πειραιά;» Αντί πενήντα λεπτών. Είχε την καρότσα έπιπταν πάντες. Καὶ μπρός εἰς τὸν άμαξαν ἦνας ή δύο. Ιαρακόπειο, περὶ τὸν Ἐκατόγχειρα στάθμευαν ή καρότσες που ἐχρίμευαν διὰ τὴν συγκοινωνίαν μεταξύ. Αθηνῶν—Θηβῶν—Λεβδείας. Η καρότσος οὐτές είχαν τέσσαρα λογά και δέματα σανού κρεμασμένα ἀπό πίσω ἀπό την καρότσα. Ο άμαξας είχε ἔνα καμουφίτι περιώριο που ἔκπληκτη στράκες διά να υποβύνται τὰ ἄλογα και νά τρέψουν. Η φερές και οι κοριοί ἄθυοι έντος τῆς καρότσας. Ο τρατών τοῦ ἱππικοῦ ἦτο ὅπου σημειώνονταν αἱ φύλακας τοῦ παλαιοῦ τρατώνος. Ο στρατός τοῦ πυρωλοικοῦ εἰς τοῦ Μπότσαρη, εἰς τὴν δόδη Μυλέρου. Τοῦ πεζοίου εἰς ἡνὶ παληὰ στρατῶνα. Τῆς πολιτολογικῆς εἰς τὴν ἀγίαν Ειρήνην. Ης χωροφύλακες εἰς τὴν σημερινὴν δόδη Ήπιτη και Σκούφου. Αἱ εγγάλι ή φύλακαι θιαν εἰς τὸν λεντρεσέν, ὁ δοπιος ἥτο σχολείον τουρκοκρατίας, Σχολεῖον τουρκοκρατίας. Τὸν λιότορικόν πλάτανον τοῦ λεντρεσέν εἰχε φυτέψει ὁ διαβότης ποτῆς Μπίπανσης, ὁ ἀγάλματωτης, τὴν δούκισσαν τῆς Πλακεντίης. Εκτὸς τοῦ Μεντρέση ήσαν, ἀρότερα, και ἀλλακατοῦ τοῦ Τριγύλα, εἰς τὴν δόδη Σαροφή. Και, επά, μερικά χρόνια, τοῦ Κόκλων τὴν δόδην ἀγίου Κωνσταντίνου,

γιλικής πρεσβείας καὶ τοῦ ὑπουρού γενούν τὸν Εὐστέρικον. Τὸ δέ επον τοῦ Μπούκουρα ὅπισθεν τοῦ Βερβακείου. Διάσπορης τῆς παλαιᾶς ἄγρας ἦτο ὁ Δημητράς κης ὁ Καμπούρης. «Ἐπωλούσε τοὺς κατλέπτας πουλερικά. Ὁ δόποις κατορθώσας — ώς δηγεῖται ὁ Νικόλαος Λεβήτης — νὰ προσκαληθῇ καὶ εἰς ἔνα βασιλικὸν χορὸν, προσθέων εἰς αὐτὸν μὲ στολὴν σπλαχνογοΐου! — Μπροστάσθη τοῦ οἰκοδομοῦ

— Μπρέ Δειπνότράκι, τοῦ εἴπε ὁ Νικόλαος Λεβίδης, ὅταν τὸν ἀνγύριος εἰς τὸν βασιλικὸν χορὸν, πῶν βρέθηκες έουν ἐδῶ καὶ τί στολὴ παρληρχοῦ εἶνε αὐτῆς ποὺ φορεῖς;

— Καὶ οὐδὲν μέτα τοῦτον.

— Μυτικάς εἰς τὸν πελάτην καὶ τοῦ ἔλεγε:

— «Μέ της ύγειες σου, ή καὶ γαμπρώς».

Εἰς τὴν βιτρίνα τοῦ μαγαζίου μια γυάλα ψικρή μὲ ἀβδέλλες.. Οι

— Κύρ Νικολάκη, αλλη ώρα θόσου τάξει γίνω... απήντησε χαμογελών ό πρωτος μανάβης της παληάς άγυρος.

Τό δημοπρατήριον κέθε Κυριακήν ἐπαρουσίας μίλων ἔξαιρετικήν κίνησιν. Εἰς τὴν πλατείαν ἐπολούν· καὶ πριγάνισι. Καὶ ἔβαγον καὶ δούτια. Οἱ πράτοι ποδὸν πλώρεσθη ἑπτύμος δύοντατρός μετέπειτα εἰς τέσσας. Ἀθηναῖς ἥπτο δὲ λεύκωπτος. Εἰς τὴν ὁδὸν Αγίου Μάρκου

Digitized by srujanika@gmail.com